

KARTA GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTKÓW				6/1881
1. OBIEKT Pałac			5. MIEJSCOWOŚĆ Radziejowice	
2. OBECNA FUNKCJA Dom Pracy Twórczej	3. MATERIAŁ ceglane	4. DATOWANIE pocz. XVIII wieku	6. GMINA Radziejowice	
21. FOTOGRAFIA <div> </div>			7. POWIAT żyrardowski	
			8. WOJEWÓDZTWO mazowieckie	
			9. KOD POCZTOWY 96-325	
			10. ADRES Sienkiewicza 4	
			11. LOKALIZACJA	
			12. LOKALIZACJA ARCHEOLOGICZNA Nr obszaru AZP Nr stanowiska na obszarze AZP Nr stanowiska w miejscowości	
			13. NUMER EWIDENCYJNY DZIAŁKI 274/3	
			14. WŁASNOŚĆ państwowa	
			15. RODZAJ UŻYTKOWANIA kultura	
			16. INFORMACJA O OCHRONIE Nr i data wpisu do rejestru zabytków 150/32 z 20.06.1958 r Zapis w planie zagospodarowania przestrzennego Inne	
18. RODZAJE ZAGROZEŃ				
17. STAN ZACHOWANIA bardzo dobry	19. WPISUJĄCY DANE admin	20. DATA WYKONANIA EWIDENCJI 2008-04-03		

22. UWAGI

Wielokrotnie rozbudowywany renesansowy dwór w połowie XVII wieku przybrał formę regularnego barokowego założenia pałacowego powiązanego z rozległym ogrodem. Obecny zespół złożony jest z pałacu zwróconego frontem ku północy, zameczku od wschodu i połączonego z pałacem galerią.

Dobra radziejowickie były własnością rodziny Radziejowskich od XIV wieku do roku 1705. Pierwotna oficyna została wzniesiona dla Radziejowskich zapewne na początku XVII wieku dla Jędrzeja Radziejowskiego, wojewody rawskiego. Hieronim Radziejowski powiększył ją o dwie oficyny, z których jedna została przebudowana na pałac z fundacji Hieronima. Kolejna przebudowa pałacu wykonana została w stylu barokowym w latach 1678-84 dla prymasa Michała Radziejowskiego. Dobudowano wówczas partie skrajne z ryzalitami i wybudowano reprezentacyjną klatkę schodową.

Następnie pałac w Radziejowicach był własnością rodziny Prażmowskich, a od 1765 roku – Ossolińskich (m.in. Aleksandra, starosty mszczonowskiego). Od 1782 roku do roku 1945 był własnością rodziny Krasińskich.

Pałac niszczał stopniowo w XVIII wieku, około 1802 roku był w ruinie. Po 1802 roku został gruntownie przebudowany według projektu architekta Jakuba Kubickiego dla Kazimierza Krasińskiego i jego żony Anny z Ossolińskich. Obożny koronny Kazimierz Krasiński na przełomie XVIII i XIX w. przebudował pałac nadając mu klasycystyczną formę.

Prace przy podnoszeniu rezydencji do stanu świetności kontynuował Józef Wawrzyniec Krasiński – szwoleżer, oficer wojsk Księstwa Warszawskiego. Z jego polecenia wnętrza pałacowe zostały pokryte dekoracją malarską, na poddaszu urządzono mały teatr, wzniesiono neogotycki, romantyczny zameczek oraz murowany kościół. Wokół pałacu i zameczku założony został park krajobrazowy. Dekoracja malarska we wnętrzach wykonana została w 1809 roku i w 1810 roku przez Adama Buczkowskiego i Józefa Paszkiewicza, z czego część została zatynkowana w 1932 roku. Teatr w mansardzie urządzony w 1816 roku według projektu Jakuba Kubickiego został zapewne rozebrany w 1869 roku.

Pałac był remontowany w końcu XIX wieku. Dobudowano wówczas portyk na fasadzie frontowej i dwa balkony na kolumnienkach w fasadzie ogrodowej. Następne remonty miały miejsce w 1932 roku oraz w latach 1956-64.

Pałac został zbudowany w stylu barokowo-klasycystycznym z cegły. Jest piętrowy, poddasze ma charakter mieszkalny. Został zbudowany na planie prostokąta. Wewnątrz w obu pomieszczeniach zachowano układ dwutraktowy, a w częściach bocznych pałac został przebudowany. Tylko w ryzalitach, gdzie architekt Jakub Kubicki umieścił dodatkowe klatki schodowe, dyspozycja pomieszczeń była trzytraktowa. Centralnie położone pomieszczenie z wyjściem na taras usytuowany w ryzalicie środkowym zostało optycznie powiększone poprzez umiejętną kompozycję dekoracji ścian, która polegała na zastosowaniu rytmu symetrycznie rozłożonych wysokich otworów drzwiowych wokół wszystkich ścian. Pośrodku ściany południowej umieszczony został barokowy portal z czarnego marmuru, pozostałość zapewne XVII-wiecznego wyposażenia pałacu. O klasycystycznym wystroju pałacu zadecydowała stolarka i polichromia. Na piętrze w trakcie od ogrodu znajduje się ciąg reprezentacyjnych pomieszczeń w amfiladzie, ozdobionych sztukateriami oraz polichromowanymi fryzami i malowanymi supraportami.

Z zewnątrz wszystkie elewacje otrzymały skromną dekorację w postaci obramień okiennych składających się z płaskich opasek dekorowanych u góry rzędem kostek oraz gzymsów podokiennych na konsolkach. W kondygnacji piętra pod oknami umieszczone zostały ślepe tralkowe balustradki. Ścianę wieńczy rozbudowane belkowanie z wydatnym gzymsem konsolkowym. Fasada frontowa została urozmaicona trzema płaskimi ryzalitami. Środkowy, trójosiowy ryzalit zwieńczony jest trójkątnym frontonem z tarczą i herbem Ślepowron (Krasińskich) i poprzedzony został tarasem wspartym na czterech kolumnach tokańskich. Portal wejściowy zamknięty jest półkoliście z kluczem w zwieńczeniu flankowanym pilastrami.

W ośmioosiowej fasadzie ogrodowej w szerszych przesłach skrajnych balkony zostały wsparte na żeliwnych kolumnienkach. Mansardowy dach z lukarnami, kryty jest blachą.